

I sin konklusjon peker forsøkelederen på at det på slik myr som denne, med hard undergrunn, delvis med kvikkleire, er mest praktisk å bruke grunnere grøfter enn de som er brukt i forsøket, og at dette sammen med at det normalt er større nedbør enn det har vært i forsøksårene, trekker i retning av en mindre grøfteavstand enn den som har stilt seg best etter forsøkene (lønnsomhetsoverslaget). Og han nevner 7—10 meter som mest formålstjenlig for disse og liknende myrer under tilsvarende forhold.

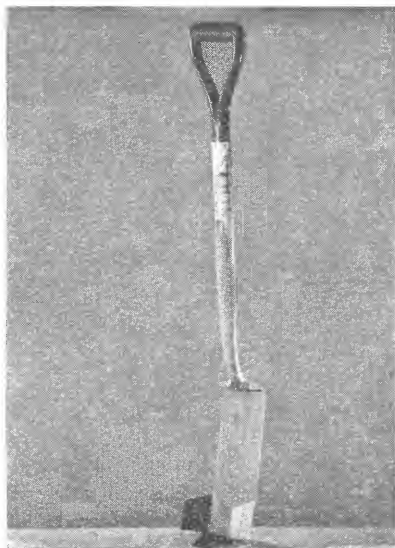
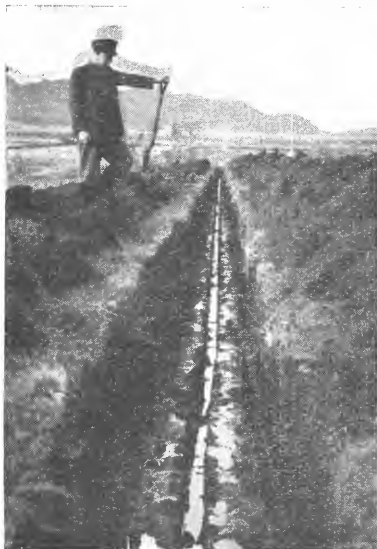
Når en har lest gjennom Hagerups melding og søkt å danne seg et helhetsbilde av resultatene, blir en sittende igjen med det inntrykk at selv om avstand og dybde for grøftene på myr nok kan varieres atskillig uten at det behøver å ha noen avgjørende virkning på avlingene, så kan en likevel komme til å gjøre skjebnesvangre feil og høste dyre erfaringer, om en ikke tar saken grundig nok og overveier alle de viktigere egenskaper og forhold som har betydning, og dessuten skaffer seg kjennskap til forsøksresultater og andre sikre erfaringer fra liknende myrer og klimaområder som ens eget.

TORVGRØFTER.

Av Martin L. Ødegaard i «Ny Jord».

De fleste som har arbeidet noe med dyrkingsarbeider på myr kjenner torvgrøftene. Det er billige og gode grøfter på noenlunde fast myr. Det finnes som kjent flere typer av torvgrøfter. Mest kjent er vel avsettsgrøfta og kilegrøfta. På feltene i Nord-Norge brukes så og si bare avsettsgrøfter. Disse graves ca. 45 cm brede og 80—90 cm djupe hvorpå bunnstikket tas opp slik at det blir en 10—15 cm bred og ca. 30 cm djup renne midt etter grøfta med avsatser på sidene.

Dette bunnstikket eller renna som vi sier i Nord-Norge, kan tas opp på forskjellig vis. Til nød kan man klare seg med en alminnelig torvspade, men renna vil — selv om den stikkes riktig — bli noe bred og arbeidet går seint. Under de store dyrkingsarbeider på Ny Jords felter i Vesterålen i 30-årene brukte vi en vanlig torvspade som var bøyd inn på sidene. Det gikk bra å ta opp rennene med en slik spade, men spaden holdt ganske sterkt på torva slik at en måtte slå spaden kraftig mot grøftekanten for å få torva til å slippe eller også måtte man løsne torva med tommelfingeren. Da dyrkingsarbeidene tok til på Alsvåg-feltet i sommer fikk vi Karsten Henriksens mek. Verksted i Alsvåg til å lage en rennespade som ikke har den ulempe at den holder så sterkt på torva. Spaden er laget av en alminnelig torvspade. Konstruksjonen framgår av bildene. «Ørene på spaden er 10 cm lange, avstanden mellom «ørene» er ca. 11 cm og spadebladets lengde er

ca. 30 cm. Siden vi fikk denne spaden har ingen av våre arbeidere villet bruke den gamle typen fra 30-årene. Med den nye spadetypen tar en vant kar godt og vel 200 m renne pr. 8-timers dag.

BRENNTORVPRODUKSJONEN I 1953.

Av konsulent Ole Lie.

Det er også i år — som vanlig — samlet inn oppgaver over årets produksjon av brenntorv fra samtlige landets fylker. I de fleste tilfeller er det fylkesforsyningsnemndene som har gitt oss oppgavene. Fylkesforsyningsnemndene har igjen — som oftest — hentet sine oppgaver fra de torvproduserende kommuner. For Rogaland og Hordaland fylkers vedkommende har Myrselskapet fått oppgavene direkte fra de herreder som produserer torv. Når det gjelder Finnmark fylke, hvor den vesentligste del av torvstikkingen foregår på statsgrunn, er det statens torvmester som har gitt oss oppgavene. Han bygger sine tall på innhentede opplysninger fra de i alt 61 torvtilsynsmenn som virker i fylket. Den torvstikking som foregår på privat grunn i dette fylket er skjønnsmessig angitt av torvmesteren. Endelig er det for maskintorva og torvbrikkettenes vedkommende hentet inn oppgaver direkte fra hvert enkelt anlegg.

Brenntorvproduksjonen har i år, som det vil gå fram av tabell 1, gått betydelig tilbake i forhold til foregående år. Det er nedgang både for den maskinmessige produksjon (salgsproduksjonen) og stikk-